

Nick Brown

De verre kust

Strijder voor Rome III

Karakter Uitgevers B.V.

Cilicia, oktober 272 na Christus

Het rumoer bereikte een hoogtepunt toen de stoet onder de boogpoort door ging, en ook daarna hield het klappen, juichen en schreeuwen aan. Langs de weg stonden soldaten met glimmende bronzen helmen en pantsers, die de menigte in bedwang hielden. Kinderen klampten zich vast aan de benen van hun ouders en keken omhoog, de paar geluksvogels die op een dak of bij een hoog raam hadden weten te komen keken naar beneden. Voorop gingen vier soldaten te paard met speren waaraan rode en gele wimpels wapperden. Zij werden gevolgd door een dikke, langharige aankondiger, die steeds dezelfde boodschap brulde: 'Mensen van Karanda, uw leider is teruggekeerd! Heil prins Orycus! Heil de prins!'

Orycus en zijn paard werden bedolven onder de bloemen. Hij zat fier in het zadel, in een smetteloos witte tuniek en mantel, en glimlachte of knikte ingehouden naar de mensen. Vlak bij hem reden twee knechten met zwaarbeladen paarden en twee oude priesters in lange gewaden die bijna op de grond hingen. Zij werden gevolgd door zes geharnaste cavalieristen met ronde schilden en lansen.

De achterhoede werd aangevoerd door drie figuren die in de verkeerde stoet leken te zijn beland. In het midden reed Cassius Quintius Corbulo: een lange, slanke, blanke man die niet oud genoeg leek voor de paarse mantel en gepluimde helm die hem kenmerkten als officier van het Romeinse leger. Links van Cassius reed zijn knecht Simo, een wat oudere kerel die even lang maar aanzienlijk breder was dan zijn meester en die een lichte wollen tuniek en een stel afgetrapte sandalen droeg. Hij had een vriendelijk gezicht en leek nauwelijks de verleiding te kunnen weerstaan om naar de menigte te zwaaien. Cassius' lijfwacht Indavara voelde zich zo te zien minder op zijn gemak in het zadel dan de andere twee. Hij was de kleinste maar ook de meest gespierde, en uit zijn mouwloze tuniek staken twee opvallend stevige, met littekens bezaaide armen.

Zijn dikke zwarte haar liet zijn linkeroor onbedekt, waarvan de bovenste helft ontbrak.

Hij keek naar Cassius en knikte vervolgens met een spottend lachje naar de prins. 'Hij weet het goed te brengen, vind je ook niet?'

Cassius haalde zijn schouders op.

'Gelukkig maar dat ze niet hebben gezien dat hij elke keer als we iemand tegenkwamen achter een boom dook, of dat hij zich van het minste geluid al wezenloos schrok.'

'Zo heeft iedereen een rol,' antwoordde Cassius, die bijna moest schreeuwen om zich verstaanbaar te maken. 'Jij ook. Er kunnen boogschutters achter die ramen zitten.'

'Hun mannetje zei dat er achter de muren geen gevaar meer dreigde.'

'Ik weet dat je niet zo goed bent met cijfers, maar hoeveel mensen denk je dat er hier zijn?'

'Ik zou het niet weten,' zei Indavara. 'Een paar duizend.'

'Precies. En er hoeft er maar eentje tussen te zitten. We hebben Orycus veilig hier gekregen. We willen niet dat hem nu nog iets overkomt.'

Er volgde een halfuur vol spanning en chaos en Cassius slaakte een zucht van opluchting toen de stoet eindelijk aankwam bij het paleis. Een paleis kon je het eigenlijk nauwelijks noemen, maar goed, Karanda was ook niet echt een stad en de titel 'prins' was, zo had Indavara opgemerkt, voor Orycus misschien wat te veel van het goede. Het paleis was een uit hout opgetrokken gebouw met twee bovenverdiepingen; het deed Cassius eerder aan een grote, niet bepaald luxueuze herberg denken. Nogal slordig gemaakte vaandels hingen aan stokken boven de hoofdingang, waar zich een aantal fraai uitgedoste notabelen had verzameld. Langs het pad dat van de ingang naar de voorkant van de binnenplaats liep, waar de prins zojuist was afgestapt, stonden ook weer soldaten opgesteld. Nadat hij nog een keer naar de menigte had gezwaaid, beende Orycus naar het paleis. Daar werd hij opgewacht door een grote kerel met een grijze baard, die de uitgestoken hand aannam en de prins vervolgens naar binnen leidde. Er steeg een afkeurend gemompel op uit de toekijkende meute, die vrijwel meteen door de soldaten uiteen werd gedreven.

'Het is genoeg geweest! Wegwezen nu!'

'Terug naar huis! Ga weer aan het werk!'

Cassius liet zich vermoeid van zijn paard glijden, maakt het gespje

onder zijn kin los en deed zijn helm af. ‘De goden zij dank dat dit karwei geklaard is. Vanaf nu is hij andermans zorg. Straks lekker slapen en dan morgen weer verder.’

Indavara steeg naast hem af en rekte zijn armen. Simo kwam ook van zijn paard en begon meteen de zadeltassen eraf te halen.

Cassius keek naar het onrustige volk, klikte afkeurend met zijn tong en hief zijn blik naar de schemerende lucht en de onheilspellende bergen achter de stadsmuren. Grijze wolkenlierten dreven langs de hoge, puntige rotsen en het begon licht te miezeren.

‘Heer? Heer?’ klonk het in het Grieks.

Cassius zag een kleine man zich een weg banen door de menigte. ‘Officier Corbulo?’

‘Ja.’

De man streek zijn tuniek glad en hing de dikke zilveren ketting om zijn nek recht. ‘Ik ben Malacus Argunt, voorzitter van de grote raad. Karanda heet de gezant van Rome hartelijk welkom.’

Dat vond Cassius wel goed klinken. Hij pakte de uitgestoken onderarm van Argunt, die het gebaar zoals veel provincialen te zachtzinnig uitvoerde, en er te vroeg mee kwam.

‘Dank u, voorzitter Argunt.’

Cassius probeerde altijd de naam te herhalen van de hoogwaardigheidsbekleders die hij ontmoette. Het maakte een goede indruk en hij wist dan zeker dat hij de naam zou onthouden.

Argunt wenkte een paar knechten. ‘We zetten uw paarden meteen op stal. Ik heb een kamer voor u geregeld in het paleis.’ Hij keek met een spoor van afschuw naar Indavara. ‘Voor drie personen, als ik mij niet vergis?’

‘Inderdaad. Drie personen.’

‘Als u met mij meeloopt, heer. Vyedra, de eerste minister, zou u graag spreken.’

‘Natuurlijk.’

Cassius draaide zich naar Indavara, die zijn wapens al van zijn zadel haalde. ‘Help jij Simo even met de spullen?’

Indavara knikte.

Cassius liep achter Argunt aan de menigte in.

Eerste minister Vyedra bleek de man met de grijze baard te zijn die de prins verwelkomd had. Voorzitter Argunt stelde de mannen aan elkaar

voor en verliet toen de ontvangkamer, die op de eerste verdieping van het paleis was en uitkeek op de binnenplaats. Terwijl een bediende Cassius' mantel en helm aanpakte, gebaarde Vyedra naar twee banken bij een breed raam.

'Dank u. Een ogenblik,' zei Cassius. Hij deed de leren ransel af die hij over zijn linkerschouder droeg en legde die op de grond, daarna trok hij de diagonale zwaardriem van zijn rechterschouder. 'Die heb ik nu niet meer nodig, denk ik.'

De bediende voegde het zware zwaard toe aan zijn last en liep snel weg naar de voorkamer. Cassius wachtte tot Vyedra zijn forse lijf op een van de banken had laten zakken, raapte de ransel op en ging tegenover hem zitten. Er verscheen een andere bediende, een middelbare vrouw, die een houten dienblad op de tafel tussen de banken zette. Ze pakte er een schaal met koeken af en ook nog een kan en twee fraaie glazen. Met trilende hand schonk ze wijn in en gaf beide mannen een glas.

Cassius keek neer op de straat achter de binnenplaats, waar zich nog altijd veel stadsvolk ophield. 'Ze hebben geen zin om weg te gaan.'

'Heel Karanda viert feest,' antwoordde Vyedra. 'We zijn u eeuwig dankbaar. Nu de prins is teruggekeerd, zal het Huis van Tarebe blijven bestaan.'

'Heel Karanda?' vroeg Cassius, wiens glas op zijn knie rustte. 'Ik heb vernomen dat men zich in de enclave Solba verzet tegen de heerschappij van zijn familie. Om die reden moesten wij hem toch in het geheim naar huis brengen?'

'De dreiging vanuit Solba wordt door sommige lieden nogal overdreven. Maar we moeten het zekere voor het onzekere nemen, is het niet?'

'Jazeker. Dat heb ik de prins ook gezegd, maar hij moest weinig van mijn aanpak hebben.'

'Overnachten in afgelegen herbergen met bedden die onder de mijten zitten?'

'Hij had het zelf kunnen zeggen.'

'En hem kleden als uw klerk totdat u onder de rook van de stad was?'

'Dat vond ik zelf wel slim bedacht.'

Vyedra deed een moedige poging tot een glimlach.

De bediende bood de schaal met koeken aan, maar geen van beide mannen wilde er een. Ze zette de schaal terug op tafel en ging weg.

'Goed, wat de nieuwe regeling met de gouverneur in Tarsus betreft,'

vervolgde Cassius. ‘Tragisch dat de koning die niet heeft kunnen ondertekenen voor hij stierf, maar nu de prins veilig is teruggekeerd, is het van wezenlijk belang dat de overeenkomst bekrachtigd wordt.’

Cassius maakte de gesp van zijn ransel los. ‘Ik heb hem bij me. Ik heb uw handtekening nodig en, als hij eenmaal koning is, die van Orycus. Daarna kan ik de overeenkomst terugsturen naar de gouverneur, die hem dan meteen ten uitvoer kan brengen.’

Hij haalde een vel papyrus uit een dunne leren map en gaf het aan Vyedra, die het in het licht moest houden om het te kunnen lezen. Cassius nipte aan zijn wijn, waar gezien het uur van de dag te weinig water bij was gedaan, en keek naar de slecht opgezette hertenkop aan de muur achter de minister. Het beest keek scheel uit zijn ogen, maar staarde hem desondanks recht aan.

Vyedra las hardop: ‘Wij dienen elk maand verslag te doen van de activiteiten van de bandieten ten noorden van ons grondgebied; de gevangenen over te dragen die voor ondervraging zijn opgepakt; en in te grijpen wanneer hun activiteiten een serieuze bedreiging vormen voor de verbindingen of de handel.’

‘Rome wordt van alle kanten bedreigd van buiten de grenzen van het rijk. Het ontbreekt ons eenvoudigweg aan de middelen om alle problemen binnen die grenzen aan te pakken.’

Vyedra wekte niet de indruk dat hij Cassius gehoord had. Zijn ademhaling, die toch al zwaar was, werd alleen maar luider. ‘Onze jaarlijkse schatting gaat ook omhoog? En ook het aantal mannen dat wij moeten leveren?’ De eerste minister liet het blad zakken en keek zijn gast boos aan.

Strikt genomen ging het Cassius niets aan, hij was alleen maar de boodschapper, maar als de overeenkomst niet ondertekend werd, zou Aulus Celatus Abascantius, zijn commandant bij de Rijksveiligheidsdienst, allesbehalve tevreden zijn.

‘Met alle respect, eerste minister, maar mag ik u eraan herinneren dat uw vorstenhuis zonder troonopvolger zou zitten als het Romeinse leger niet had ingegrepen?’

‘En mag ik u er dan aan herinneren, officier Corbulo, dat datzelfde leger geen escorte regelde voor het koninklijk gezelschap, dat nota bene door een gebied moest trekken dat bekendstaat om zijn struikrovers, met als gevolg dat de vader en de broer van de prins de dood vonden? Als de

gouverneur de koning niet had gesommeerd naar Tarsus te komen – ja, u hoort het goed: gesommeerd – was deze ramp helemaal niet gebeurd!’ Vyedra liep rood aan.

Cassius had het strikte bevel gekregen niet te vertellen dat vier vijfde van de strijdkrachten van deze provincie verwickeld waren in een cruciale strijd met de Goten, en ook niet dat de Dienst de terugkeer van Orycus had moeten regelen omdat er geen legionairs voor die klus te vinden waren.

‘Zou u de overeenkomst willen teken, eerste minister? En Orycus willen adviseren hetzelfde te doen?’

Vyedra schudde zijn hoofd. ‘Zijne Koninklijke Hoogheid Adricus zou nooit akkoord zijn gegaan met deze voorwaarden.’

Cassius nam een laatste slok wijn en zette het glas terug op tafel. Toen ze de prins onder hun hoede hadden genomen, had hij in Tarsus een interessant verhaal gehoord. Hij had de informatie alleen willen gebruiken als de eerste minister dwars zou gaan liggen, maar dat leek nu het geval te zijn. Hij boog zich naar voren en sprak zo zacht dat de bedienden hem niet zouden horen.

‘Ik heb gehoord dat de prins zich verstopte in een latrine, ongewapend, rillend in zijn nachthemd. Tegenover de tribuun die hem zo aantrof gaf hij toe dat hij zich meteen uit de voeten had gemaakt toen de rovers toesloegen.’ Cassius draaide zich naar het raam. ‘U moet het toch met mij eens zijn dat het heel onwenselijk is als zo’n verhaal naar buiten komt.’

Vyedra lippen stonden strak. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Een paar tellen later blikte hij neer op de overeenkomst en zuchtte.

Cassius glimlachte. ‘Is hier ergens een pen?’

De kroning had die middag plaats, op wat de lokale bevolking kende als het Grote Plein. Cassius trok zich terug voor een dutje en werd pas weer wakker toen na de voltrekking een indrukwekkend gejuich opsteeg. Een halfuur daarna kwam een stuurs kijkende Vyedra de overeenkomst terugbrengen, mét de handtekening van Orycus.

Cassius was blij dat hij niet was uitgenodigd voor de kroning, maar op zeker moment was er een boodschapper gekomen met een briefje van voorzitter Argunt, die hem vriendelijk verzocht naar het feestbanket in de Grote Zaal van het paleis te komen.

‘De Grote Zaal? Zo groot is-ie toch niet,’ merkte Indavara op toen ze aansloten in de rij.

‘Alles is betrekkelijk, toch?’ antwoordde Cassius geeuwend. ‘Het is waarschijnlijk de grootste binnenruimte in de stad, dus de mensen hier noemen het de Grote Zaal. Of om een ander voorbeeld te nemen: ik vind het niet bijzonder goed van mezelf dat ik de tafels tot vijftig ken, terwijl jij al blij bent als je weet hoeveel vier keer drie is.’

Na een vrij lange stilte zei Indavara: ‘Twaalf.’

‘Heel goed. Het lukt Simo dus toch om je iets bij te brengen.’

Voor hen stonden gasten in kleurige tunieken en dikke bontmantels, veel vrouwen hadden hele bloemwerken in hun haar gevlochten. Bedienden stonden zwijgend te wachten tot hun meesters en meesteressen naar binnen waren gegaan.

‘Hoe dan ook,’ ging Cassius verder, ‘je mag blij zijn dat je hier bent. Ik kreeg maar twee plaatsen aangeboden. Je hebt geluk dat Simo het druk heeft met het repareren van mijn zadel.’

‘Krijg ik in elk geval weer eens goed te eten.’

Cassius’ oog viel op de groezelige tuniek van Indavara. ‘Had je geen schone meer?’

‘Er zitten haast geen vlekken op.’

Zijn helm kon Cassius in het paleis praktisch niet dragen omdat de meeste kamers en gangen te laag waren, dus die had hij achtergelaten in zijn kamer. Hij was ervan uitgegaan dat het warm zou zijn in de zaal en dus had hij ook zijn mantel in zijn kamer gelaten en droeg hij alleen zijn beste scharlakenrode tuniek met lange mouwen. Simo had zijn schoenen goed gepoetst en een van zijn favoriete riemgespen opgediept: een ronde zilveren plaat met een beeltenis van de godin Tyche, een souvenir uit Antiochië. Tegen de tijd dat ze bij de deur waren, drong het tot Cassius door dat alle mannen hun wapens afdeden. Twee soldaten namen de zwaardriemen en messen aan en hingen die aan pennen in de muur. Voorzitter Argunt hield toezicht op de gang van zaken en leidde de laatste gasten met zachte hand naar binnen.

‘Traditie, begrijpt u,’ legde hij uit toen Cassius en Indavara hun dolken overhandigden. ‘In de Grote Zaal worden meningen uitgewisseld, geen klappen. De vorst is de enige die zijn wapen bij zich mag houden.’

Ze stonden op het punt naar binnen te gaan toen er een jongeling op een drafje naar voorzitter Argunt toe kwam. Hij boog zijn hoofd en bood

een in een doek gewikkelde papyrusrol aan. ‘Net gebracht door een legerkoerier, heer,’ zei de jongen in het Grieks. ‘Voor de officier.’

Argunt liet de brief uit de doek glijden. Om de rol zat een touwtje en het zegel was nog niet verbroken. Hij las de zin die op de buitenkant stond. “‘Zo zij het.’”

Cassius nam de brief aan en bekeek het zegel. Hij herkende het embleem van de gouverneur van Syria. De brief was vrijwel zeker van Abascantius.

‘Ik mag aannemen dat de ruiter en zijn paard worden verzorgd en hier de nacht kunnen doorbrengen?’ zei hij.

‘Uiteraard,’ antwoordde Argunt.

‘Mooi. Ik heb wat post die naar de hoofdstad moet worden gebracht. Die kan hij dan morgenochtend meteen meenemen.’

‘Zoals u wenst,’ zei Argunt terwijl hij naar de deur gebaarde.

Ze gingen als laatsten naar binnen. De zaal werd verlicht door een groot aantal brandende vuurkorven op drie poten. In het midden van de ruimte stond een indrukwekkende houten troon, met daartegenover een lange, U-vormige rij tafels. De gasten, in totaal misschien vijftig, stonden opgewonden pratend achter hun stoelen. Verspreid door de zaal waren een stuk of tien soldaten. Ze droegen geel-rood gestreepte tunieken, waren ongewapend en hielden hun armen stijf langs hun lichaam. Een dienstmeisje leidde Cassius en Indavara naar hun stoelen, de laatste twee aan de rechterkant van de U. Cassius, die de ogen van de plaatselijke elite op zich gericht wist, legde zijn handen op zijn rug en liep met statige tred naar zijn plek.

‘Achter me blijven, sukkel,’ fluisterde hij toen Indavara sneller ging lopen, nieuwsgierig als hij was naar de tafels met eten die langs de muren stonden. Bij hun stoelen aangekomen zorgde Cassius ervoor dat hij op de tweede stoel vanaf het einde kwam te zitten.

‘Ik neem deze,’ zei hij tegen Indavara, ‘anders ben jij de komende uren mijn enige gesprekspartner.’

Indavara haalde zijn schouders op en ging achter zijn stoel staan.

Voorzitter Argunt kwam de zaal binnen en zei iets tegen eerste minister Vyedra.

Cassius keek wie er rechts van hem stond. De oude, kromme, kale man hing over de rugleuning van zijn stoel en keek wezenloos naar de lege troon.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vroeg Cassius hem.

Geen reactie. Hij boog zich naar de man toe. ‘Wat gaat er nu gebeuren?’
Nog steeds geen reactie.

Cassius zuchtte en draaide zich naar Indavara. ‘Jij hebt zeker ook niets te melden?’

De lijfwacht deed alsof hij het niet hoorde.

‘Bij Jupiter,’ zei Cassius. ‘Ik dacht dat je zo langzamerhand wel doorhad wat voor gesprekken je in dit soort situaties moet voeren, maar al mijn inspanningen van de afgelopen weken zijn blijkbaar voor niets geweest.’

Indavara fronste.

‘Neem Simo,’ vervolgde Cassius. ‘Een eenvoudige slaaf, maar met hem kan ik urenlang over van alles praten: kunst, politiek, godsdienst. En over waar we zijn: een bergkoninkrijk dat de meeste mensen nooit te zien zullen krijgen. En over wat we doen: een rol spelen in belangrijke staatszaken. Heb je dan niets gezien wat het vermelden waard is, heb je geen enkele gedachte die je wilt delen?’

Indavara liet dit tot zich doordringen en antwoordde toen: ‘Het eten ruikt lekker.’

‘Alle goden nog aan toe.’

Cassius keek naar de brief in zijn hand en beseftte dat hij lang genoeg had gewacht. Zweet prikte op de huid boven zijn mond toen hij de was met zijn nagels wegkrabde. Hij wist zeker dat het over zijn volgende opdracht ging; welke afschuwelijke missie had Abascantius nu weer voor hem bedacht? Met zijn handen achter de stoel rolde hij het blad open en begon te lezen.

Indavara draaide zich om en bekeek het eten. Schotels met stomend hete braadstukken waarvan het vet nog knisperde, grote ronde kazen, schalen met gedroogde vruchten en noten, zilveren plateaus met hoge stapels koeken.

Argunt, Vyedra en enkele andere voorname heren gingen naast de troon staan. Het werd stil in de zaal.

‘Wat staat erin?’ fluisterde Indavara en hij veegde zijn haar uit zijn gezicht terwijl hij een blik op de brief wierp.

Cassius glimlachte. ‘Hij is van meester Abascantius. We hebben een eenvoudig klusje gekregen. We moeten wat belangrijke documenten ophalen op Rhodos en die naar Antiochië brengen.’

‘We moeten naar een eiland?’ zei Indavara. ‘O nee, dan gaan we dus met een boot.’

‘Jij hebt ook alles door, hè?’

‘En we moeten documenten oppikken? Dat klinkt nog saaier dan deze klus.’

‘Wat is er mis met saai?’ vroeg Cassius, en hij rolde de brief weer op en stak hem achter zijn riem. ‘Saai wordt ontzettend onderschat.’

Eerste minister Vyedra nam pas het woord toen het absoluut stil was. ‘Genodigden, geachte leden van de grote raad, priesters van de Hoge Tempel, wij zijn samengekomen in de Grote Zaal ter ere van onze nieuwe koning.’

Vyedra zweeg en Argunt gaf de aanzet tot een langdurig applaus.

‘Gezegend zijn de goden,’ vervolgde de eerste minister toen het applaus was weggestorven. ‘Gezegend zijn de goden die onze nieuwe koning uit de klauwen van de dood hebben gered. Gezegend zijn de goden die Karanda goedgezind zijn.’

Twee priesters tegenover de troon (het drong nu tot Cassius door dat zij het tweetal waren dat zich eerder bij de stoet had aangesloten) ving een lied aan in de lokale taal. Toen zij klaar waren beantwoordden de gasten hen met een korte bekrachtiging.

‘Dit gaat waarschijnlijk uren duren,’ fluisterde Cassius, ‘en we hebben nog niet één slok wijn gekregen.’

Vyedra, Argunt en de anderen gingen voor de tafel tegenover de priesters staan en draaiden zich om.

‘Nu heten wij hem welkom,’ kondigde Vyedra aan op de plechtige toon waarop hij de hele tijd al sprak. De edelmannen gingen op een knie zitten, en iedereen behalve de twee priesters volgde meteen hun voorbeeld.

Cassius ook, waarmee hij Indavara min of meer dwong hetzelfde te doen.

Vyedra sprak weer: ‘Bewaarder van de Winterkroon, Hoeder van de Hoge Tempel, mag ik u, zijn volk, voorstellen: koning Orycus de Vijfde.’

Cassius en Indavara keken over de rand van de tafel naar de binnenkomst van Orycus. De twee wachters aan zijn zij bleven aan weerszijden van de deur staan. De koning droeg een lange paarse mantel en half verscholen tussen zijn krullerige haar zat een met edelstenen belegde zilveren kroon. Hij schreed naar de troon, liep eromheen en ging ervoor staan.

‘Heil koning Orycus!’ brulde Vyedra.

‘Heil koning Orycus!’ klonk het vanuit de zaal.

De nieuwe vorst deed een stap naar achteren en ging zitten.

Cassius zag bij de priesters een knecht rondscharrelen. Een van de geestelijken wierp hem een boze blik toe.

‘Wij buigen voor u, onze koning,’ kondigde Vyedra aan.

Indavara stootte Cassius aan. ‘Mooi niet.’

Alle aanwezigen bogen het hoofd, de priesters nu ook.

Cassius hield de knecht in de gaten. De man maakte een korte buiging en pakte toen iets van een van de tafels met eten. Cassius keek over zijn schouder. Bij elke schaal vlees lag een lang, scherp mes.

Hij wees naar de overkant. ‘Indavara, kijk!’

‘Stilte,’ zei iemand rechts van hen.

De knecht sprong tussen de twee priesters door de tafel op. Het mes in zijn hand flikkerde in het oranje licht van de vuurkorven.

Indavara was al opgestaan en vloog weg.

Cassius stond op toen de moordenaar nog een sprong maakte, dit keer over de knielende notabelen heen.

Indavara stormde over de vloertegels naar de troon.

Enkele andere aanwezigen waren ondertussen ook in beweging gekomen, maar te laat om nog te kunnen ingrijpen.

Indavara haalt het ook niet, dacht Cassius.

Hij pakte een grote, lege beker en gooide die naar de moordenaar. Na één keer stuiteren kwam hij tegen de enkel van de man. Hij struikelde, landde op een knie en gleed over de stenen vloer. Terwijl hij probeerde op te krabbelen riep hij: ‘Voor Solba!’

Koning Orycus kromp ineen op zijn troon.

De snelste wachters waren er nog lang niet.

De moordenaar hief zijn mes en stak het naar de nek van de koning.

Halverwege de zwaai bleef zijn arm in de lucht hangen.

Met grote ogen keek de moordenaar naar de grote, getekende hand die hem bij zijn pols had gegrepen. De andere hand kon hij niet zien, maar hij voelde dat de vingers zich om zijn nek klemden.

Indavara hield hem vast terwijl de wachters om hem heen kwamen staan. De huurmoordenaar kon niets meer uitrichten. Toen kwam er een schreeuw over zijn lippen. Indavara zag bloed uit zijn mondhoek sijpelelen. Hij keek naar beneden en zag het rood besmeurde zwaard van de koning uit de buik van de moordenaar glijden.

De man sidderde en werd toen opeens slap. Indavara liet hem los en

de wachters namen hem over. Het gezicht van de huurmoordenaar was ongelofelijk jong, de jeugdpuistjes zaten op zijn wangen. Indavara deed een paar stappen achteruit, waardoor de koning alleen, met zijn bebloede zwaard in zijn hand, bij zijn troon stond.

‘Leve de koning!’ riep iemand.

‘Leve de koning!’

Ineens was iedereen aan het schreeuwen.

Cassius repte zich naar Indavara.

‘Dat scheelde net iets te weinig.’

‘Had het kortste koningschap aller tijden kunnen zijn,’ zei Cassius. ‘Goed gedaan.’

‘Goed gedaan van degene die die beker gooide. Dat remde hem precies genoeg af.’

‘Dat was ik. Ik gooide die beker.’

‘Jij?’

De soldaten droegen de moordenaar de zaal uit, of sleepten hem eigenlijk half achter zich aan, waardoor ze een bloedspoor achterlieten op de stenen.

Voorzitter Argunt kwam naar hen toe en pakte hen om beurten bij de arm. Het duurde even voor hij iets kon zeggen. ‘Karanda is jullie dankbaar. Jullie hebben het goed gezien en zijn ongelofelijk snel in actie gekomen.’

Cassius keek naar Indavara, die hem goedkeurend toeknikte, wat hij praktisch nooit deed.

Vyedra liep langs en pakte een van de oudere soldaten bij zijn arm. ‘Vier man blijven bij de koning. Alle bedienden moeten worden vervangen. En alles wat op een wapen lijkt moet de zaal uit. Het vlees snijden we wel in de keuken.’

Voorzitter Argunt probeerde de gasten toe te spreken, maar doordat hij zo klein van stuk was konden maar weinigen hem zien, laat staan dat hij door iedereen gehoord werd. Een van de soldaten had het zwaard overgenomen van de koning, die enigszins verdwaasd, met de kroon op zijn schoot, op zijn troon zat. Een ogenblik later zette hij hem weer op, kwam van zijn troon en stak een hand in de lucht. Zelfs de bedienden die weg werden gebracht en de soldaten die hen begeleidden bleven zwijgend staan.

Orycus wenkte Argunt en fluisterde iets in zijn oor. Toen zei de oude

man: 'Maak hier ruimte aan de tafel! De koning wenst te tafelen met onze Romeinse vrienden.'

De gasten juichten instemmend.

Het duurde nog een uur voordat Cassius en Indavara iets te eten kregen. Ze zaten aan weerszijden van de koning, die zich verontschuldigde voor zijn gedrag tijdens de reis, een korte maar gemeende dronk op hen uitbracht en daarna de zaal verliet. Het werd meteen een stuk luidruchtiger, en de andere gasten gingen in de rij staan om Cassius en Indavara persoonlijk te bedanken. Sommige vrouwen kusten hen zelfs enthousiast.

Pas na deze plichtpleging konden ze opscheppen. Maar Cassius had door alle opwindning niet zoveel trek meer. Een stukje kaas en wat koekjes kreeg hij nog wel naar binnen, maar daarna hield hij het bij wijn. Het lokale spul was apart, zoet en gekruid, maar na een paar slokken kreeg hij de smaak te pakken. Indavara gebruikte de wijn alleen om zijn eten weg te spoelen. Hij was al met zijn tweede bord bezig.

Voorzitter Argunt kwam naar hen toe en knielde neer bij Cassius' stoel. 'Het gaat als een lopend vuurtje door de stad. Morgenochtend komen de mensen geschenken en bloemen voor jullie brengen.'

'Dat is heel aardig.'

Argunt boog zich naar hem toe. 'Jullie hebben de koning niet alleen gered, maar ook een held van hem gemaakt.'

'De goden waren ons vanavond gunstig gezind.'

'Dat kun je wel zeggen, ja. Het gaat alleen niet op voor eerste minister Vyedra, ben ik bang. De koning heeft hem laten arresteren en mij aangewezen als zijn opvolger.'

'Is het heus? Waarom?'

'Hij was verantwoordelijk voor de veiligheid.'

Argunt knipoogde, stond op en liep weg. Voordat Cassius nog een slok van zijn wijn kon nemen, kwam er een tamelijk gezette vrouw van rond de veertig op hem af gebeend. Ze droeg een vos om haar nek en zweette zich een ongeluk.

'Centurio, ik ben gravin Sifke. Sta mij toe u hartgrondig te bedanken voor uw heldendaad.'

Cassius' titel was eigenlijk 'officier', maar vaak liet hij het maar zo.

'Dank u, gravin.'

Ze keek langs Cassius naar Indavara, die met zijn tanden het vlees van een vette kippenbout trok. 'Jij natuurlijk ook, jongeman.'

Indavara gromde iets terug.

'Wat een worp, heer,' vervolgde de gravin. 'U zou geen slecht figuur slaan op een olympiade.'

'U moest eens weten wat ik met de speer kan, mevrouw.'

Indavara gromde weer, maar nu op iets andere toon.

'Wat ik me afvraag, heer,' zei de gravin, 'zou u bij mijn gezelschap willen komen zitten? Ik ben hier met mijn vier dochters. Zij zouden helemaal verrukt zijn.'

Cassius wierp een blik op de meisjes: drie zwarte haardossen en een rode, en knappe smoeltjes die hem vanuit de hoek koket aankeken.

'Het genoeg zal ongetwijfeld geheel aan onze kant zijn. Wij komen dadelijk naar u toe.'

De gravin glimlachte en waggelde terug naar haar tafel.

Indavara legde de kippenbout neer en stond op om te kijken wat er nog meer te eten was.

Cassius gaf hem een servet. 'Maak jezelf toonbaar.'

'Waarom?' vroeg Indavara en hij veegde zijn kin af.

Cassius wees met zijn duim naar de hoek.

De lijfwacht grijsde toen hij de meisjes zag.

'Kom mee,' zei Cassius en hij pakte zijn wijn terwijl hij overeind kwam. 'Tijd om ons de warme omhelzing van een dankbaar land te laten welgevallen.'